HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

שבועות שתים פרק ראשון שבועות ד.

מסורת הש"ס

(א) [יבמות ל, ופ"ק], ב) לקמן לו. מכות יג: סוטה ה. זבחים קו. מנחות [לו:] לט: עירובין לו. ע"ז נח:, ג) [שבת קנד. עירובין יז: ב"ק עד: סנהדרין פו: מכות יג:], ד) מכות יג:, ה) [ב"ק ז: ופ"ק], ו) רש"ל לשמטין לשיח ליה טעמא דשפיר לעניין, ז) [מכות יג.], ח) [סכי. רש"ל], ט) [ועי' מוספות מולין מג. ד"ה והא], י) ויקלן. יעב"ן.

תורה אור השלם

1. אוֹ נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּגַּע בְּכָל דָּבָר טָמֵא אוֹ בְנִבְלַת חַיָּה טְמֵאָה אוֹ בְּנִבְלַת בְּהֵמָה טְמֵאָה אוֹ בְּנִבְלַת שֶׁרֶץ טָמֵא וְנֶעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא טָמֵא וְאָשֵׁם:
אוֹ כִי יִגַּע בְּטֻמְאַת אָדָם לְכֹל טֻמְאָתוֹ אֲשֶׁר יִטְמָא בָּהּ וְנֶעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא יָדַע וְאָשֵׁם:

ויקרא ה ב, ג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הא לאו הכי וכו' לכ"ע (ליט מייב בהעלם קדש ומקדש) מ"מ וכ"ג ס"ל אינו חייב אלא בהעלם טומאת קדש ומקדש: (ב) תוס' ד"ה אבל וכו' להוי התראת ודלי ומתני' דפ"ג איידי בהתראת ספק ועלעם מרוייהו קמיירי לאו ובו' אשם וי"ל כנ"ל:

מוסף רש"י

אינו חייב אלא אחת. לאשם שבועה אלא אחת (לקמן כא. כז:) דכיון דנשבע שבועה לשוא, הוה לה שבועה אחת שיכה לקיים את המוט, ואנן במתניתין דפטור (לקמן כא.). זו היא שבועת ביטוי. דלקמן קרי לבטוי בספיקו להרע או להטיב וגו' וזו היא שבועת ביטוי שמוציא בספיקו שלא יאכל פלוני ככר, אבל לא גזל מידי לחבריה, אבל שבועת העדות ושבועת הפקדון מביא על הזדון כשגגה לאשם (תמורה ג:). לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד. לאזהרת דבר שחייבין עליו מיתת ב"ד (מכות יג:) שלא יעשה כן שמחייב עליו מיתת ב"ד (ערובין יז:) ב"ק עד:). אין לוקין עליו. כשהתרו בו מלקות בלא מיתה, לפי שלא ניתן לאו זה לאזהרת עונש מלקות כשאר לאוין, שהרי הוקרך להזהירו שאם לא כן לא היה יכול למיתנו מיתה (מכות יג:). למיתת ב"ד הוא עבור שלא לאו (ב"ק עד:) לפיכך לא התרו בו למיתה והתרו בו למלקות, להשתא לא מיקטיל, לפיכך הכי לא לקי, דלאזהרת מיתה ניתן ולא למלקות (ערובין שם וכנ"ל סנהדרין פו:). רבי היא ונסיב לה אליבא דתנאי. הוא דאמרה למתני' וסיפא מדלא כתב תנא מילתיה כי הני מלאכה דכרתי שלא זה כזו ושלא זה כזו (חולין פד.).

אינו חייב אלא אחת זו היא שבועת ביטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד זו היא דחייבין על זדונה מכות אבל אוכל ולא אכל לא לקי מכדי האי סתמא והאי סתמא מאי חזי דעביד כי האי סתמא לעביד כי האי סתמא ולטעמיך רבי גופיה היכי סתם לן הכא הכי והכא הכי אלא מעיקרא סבר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו וסתמה והדר סבר אין לוקין עליו וסתמה [ו]ומשנה לא זזה ממקומה במאי אוקימתא כר' ישמעאל ולמלקות מראות נגעים מאי מלקות איכא בקוצץ בהרתו וכרבי אבין א"ר אילעא [ז]דא"ר אבין א"ר אילעא כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא לא תעשה יציאות שבת מאי מלקות איכא לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד הוא [ח]וכל לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד אין לוקין עליו משום הכי קא מוקמינא כר' ישמעאל [ט]דאמר לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד לוקין עליו הא לאו הכי קיימא כר"ע קשיא ידיעות לאו אמרת רבי ישמעאל היא ולמלקות ר"ע נמי ולמלקות אי הכי ידיעות התראות מיבעי ליה הא לא קשיא תני ידיעות דהתראות אי הכי שתים שהן ארבע תרתי הוא דהויין ותו את שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם בינתים העלמה למלקות מאי עבידתיה ותו הרי זה בעולה ויורד אלא אמר רב יוסף [י]רבי היא ונסיב לה אליבא דתנאי בידיעות נסיב לה כרבי ישמעאל בשבועות נסיב לה כר"ע אמר רב אשי אמריתא לשמעתא קמיה דרב כהנא ואמר לי לא תימא רבי נסיב לה אליבא דתנאי וליה לא ס"ל אלא רבי טעמיה דנפשיה מפרש [יא]דתניא מנין שאינו חייב אלא על שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם בינתים ת"ל [יב]ונעלם ונעלם שני פעמים דברי ר"ע רבי אומר אינו צריך [יג]הרי הוא אומר ונעלם

אבל אוכל ולא אכל לא לקי. למעט מכלתי ולא מכלתי לא מתי כדתמר בפ"ג (לקמן דף כח: ושם) דקאי בלהבא וממעט להבא ולא מזדון וזרק מייב לכ"ע ולישנא למימר נמי למתי למעוטי נשבע לבטל המלוה להא קמתני להך מתני' דף כח.) כדיתיה דהך מתני' וה"ת היכי דייק מהכא דלאו אחין זו ומעשה אין בו לוקין עליו וסתמה ודלי ומתני' דפ"ג (לקמן דף כח:) ה"ג תניא כוותיה דר' ישמעאל ולמלקות מראות נגעים מאי מלקות איכא בקוצץ בהרתו וכרבי אבין א"ר אילעא כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא לא תעשה יציאות שבת מאי מלקות איכא לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד הוא וכל לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד אין לוקין עליו משום הכי קא מוקמינא כר' ישמעאל דאמר לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד לוקין עליו הא לאו הכי קיימא כר"ע קשיא ידיעות לאו אמרת רבי ישמעאל היא ולמלקות ר"ע נמי ולמלקות אי הכי ידיעות התראות מיבעי ליה הא לא קשיא תני ידיעות דהתראות אי הכי שתים שהן ארבע תרתי הוא דהויין ותו את שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם בינתים העלמה למלקות מאי עבידתיה ותו הרי זה בעולה ויורד אלא אמר רב יוסף רבי היא ונסיב לה אליבא דתנאי בידיעות נסיב לה כרבי ישמעאל בשבועות נסיב לה כר"ע אמר רב אשי אמריתא לשמעתא קמיה דרב כהנא ואמר לי לא תימא רבי נסיב לה אליבא דתנאי וליה לא ס"ל אלא רבי טעמיה דנפשיה מפרש דתניא מנין שאינו חייב אלא על שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם בינתים ת"ל ונעלם ונעלם שני פעמים דברי ר"ע רבי אומר אינו צריך הרי הוא אומר ונעלם

חינו חייב אלא אחת. דמחמר שנשבע עליו שבועה לשמוה נשמרת עליו וכי הדר משבע ה"ל נשבע לקיים את המלוה ונתן לנקמן (לקמן דף כח.) נשבע לקיים את המלוה ולא קיים פטור משבועת קרבן: **זו היא.** להבא דלקי עלה דהויא לה לאו שיש בו מעשה לאבל לוקה לקי: **אינו מעיקרא סבר לה כו'.** הלכך רבי יוחנן ס"ל דסתמא דמתני' דהכל מודים דמשנה זו אינה ממשנה ראשונה ואינה ממשנה אחרונה ומשום הכי לא מייתי לה בהדיא אלא מסתמא דמתני' דלקמן (דף כח:) ומשנה לא זזה ממקומה דמשמע דמתניתין דלקמן ממשנה ראשונה היא ומשום הכי לא מייתי לה בהדיא אלא מסתמא דמתני' דלקמן: **ומשנה לא זזה ממקומה.** ומשנה ראשונה מעיקרא סבר לה כר' ישמעאל דאמר לעיל (דף ג.) דלר"ע (א) אינו חייב על העלם קדש ומקדש: **ומשנה לא זזה ממקומה כר' ישמעאל.** דלר"ע אינו חייב אלא בהעלם טומאת קדש ומקדש: (ב) תוס' ד"ה אבל וכו' להוי התראת ודלי ומתני' דפ"ג איידי בהתראת ספק ועלעם מרוייהו סבירא להו ובו' אשם וי"ל כנ"ל:

ולא מתרת בו לר' ישמעאל כו'. לר"ע נמי מי לא מסתם קושיא ללמוד שניתן לאזהרת מיתת ב"ד ולא מיתת מלקות ולא קשיא לן לר"ע נמי מי לא מסתם קושיא ללמוד שניתן לאזהרת מיתת ב"ד (יג:) דאין לוקין עליו מי הוה קשיא לן ידיעות לקרבן הוה מוקמינן לה למלקות כולה מתניתין ור"ע והוה ניחא לן לאוקמה אליבא דר"ע משום דכולהו סתמתאי אליבי' דאמרי' (סנהדרין דף פו.) סתם מתני' ר"מ סתם ספרא דר' יהודה סתם תוספתא ר' נחמיה וכולהו אליבא דר"ע ממנו קבלו: **מי הכי.** דאמרי' למלקות: **ידיעות.** דמשמע ונעלמו היכי מ"ו (ד) תנן הא התראות ניינהו ואין כאן העלם: **הא לא קשיא.** כלומר אם אין לך קושיא אחרת זו יש לתרץ כך: **תניתי הוא דהויין.** דאין מלקות אלא ג' ל"ת הזכירו את הטומאה והקודש או את הטומאה והמקדש ותניתי הוא דאיכא לקודש ומלקות למקדש דכשלמא לקרבן איכא עדיפא טומאה ואכל קודש וחכור הוא לו בעלם טומאה ובא למקדש ואכלו בעלם קודש ואכלו בעלם מקדש ונכנס לו וחכור הוא לו בעלם טומאה: **ומי ה"ו בעולה ויורד.** והא במזיד מוקמינהו: **אלא מאי רב יוסף.** לעולם לקרבן ודקשיא לך לא רבי ישמעאל ולא ר"ע היא ר' סתמא ואליבא דתנאי. וס"ג בשבועות נסיב לה כר"ע בידיעות נסיב לה כר' ישמעאל. ולא מסתם סתמיניהו אלא ס"ק שבועות לר"ע שתים שהן ד' ידיעות לר' ישמעאל שתים שהן ד': **אחריתא לשמעתא דו'.** שמועה זו אל רב יוסף לפני רב כהנא ואמר להשי אליבא דתנאי דלקמן רב יוסף לא תימא נסיב ולא ס"ל ולא סתמיניהו אלא ס"ק שבועות לר"ע שתים שהן ד' ידיעות לר' ישמעאל שתים שהן ד': **ונעלם ונעלם שני פעמים.** תרי ונעלם כתיבי גבי טומאת קברן עולה

ידיעות כי מוקמינן מתני' כר"ע אע"ג דמתניתין מיירי למלקות כדמסיק בתר הכי אי הכי ידיעות התראות מיבעי ליה אבל כרבי ישמעאל ולמלקות אתי שפיר הא דקתני ידיעות דמתני' מיירי בין לקרבן בין למלקות והשתא אתי שפיר דיש לייחד אי הכי דפריך אמתני מוקי כרבי עקיבא ולמלקות דכרבי ישמעאל ולמלקות מ"ש כדפריכים: **רבי עקיבא** נמי ולמלקות. ומ"ת מ"כ סבר כ"ע לאו שניתן הוא לאזהרת מיתת ב"ד לוקין עליו ומ"ש לעיל דר' ישמעאל והיכי מני סבר לוקין עליו משום דגמר ממועלין ס"ד ועדיס זוממין כדאמר בפ"ק דמכות (דף ג:) וי"ע דאמר עדים זוממין קנסא הוא לא מני גמר לחיכא למימר שכן קנס וי"ל דללמא סבר כרב דימי דאמר בפ"ג (לקמן דף כ:) מלכתי ולא מלכתי שבועת שוא היא ולקי עליו מלא יעקה ולמאי דפריכית לעיל דלוקה גבי שבועה קאמר לעיל דלקי עליו אתי שפיר:

ונעלם

עין משפט
נר מצוה

טז א מיי' פי"ח מהל' סנהדרין הלכה ג:
יז ב מיי' פי"ח מהל' שגגות הלכה ו:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אבל וכו' החשיב התראת ספק אפי' שיבר בנפי'. לא זכיתי להבין למה שינת עניכה הלקיחה ובשעה שמיכר כנפים חינו בעניכה אלא למבטל זמה תיקון השעה ויתמיה המלקות למפרע בשעה שלקה. ומה לא שייך ההשלאה על שינת שיכור כנפים לעתה חינו עושה בעניכה. וכשלקה היה התרחת ספק שמא לא יסבר כנפים. אבל הכל הבעניכה חינו על שינת שמועה אלא על שעה שעושר על השמועה דקס בלאו הלא יהל וכיון למתי דנין למייבו בהטעלמו ליס לדון בלאו אים בו מעשה דעתה הוא יעשה עניכה דהטעלמו שחינו מוכלו. ל"ל ההתרחה הוא עתה כשמטילין ליס ולא הוי התרחת ספק ועל"ג:

רבינו חננאל

שלא אוכלנה שבועה שלא אוכלנה. אינו חייב אלא אחת. וזו היא שבועת ביטוי שחייבין על זדונה מכות ועל שגגתה קרבן עולה ויורד. ודייק' מינה מדקתני וזו היא זהו דלקי. דשבד מעשה דאכל אבל אוכל ולא אכל לא לקי. ומאי אולימיה דהאי סתמא מהאי סתמא. ותו רבי היכי סתים הכא לאו שאין בו מעשה סתים לוקין עליו והכא סתים לן לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו. ופשטינן מעיקרא סבר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו וסתם הכי. והדר סבר לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו וסתם הכי. ונדחת הראשונה דהלכתא כבתראה. ומשנה לא זזה ממקומה. ור' יוחנן דאמר כסתמא בתראה. ומקשינן במאי אוקימתה למתני' דהכא דקתני שתים שהן ארבע למלקות ולא לקרבן. מראות נגעים מאי למלקות איכא. ופרקינן כגון דאיכא אחד מאלו ארבע' מראות נגעים בראשי אבריו וקצצן שלוקה. כר' אבין דאמר כל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא בלא תעשה. יציאות השבת לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד הוא ואין לוקין עליו. ופרקינן להכי אוקימנא כר' ישמעאל דתניא אחד חייבי [כריתות ואחד חייבין] מיתות ב"ד ישנן בכלל מלקות ארבעים דברי ר' ישמעאל. אבל לר' עקיבא ולמלקות לא מיתוקמא. דהעלמה במלקות ליכא. דהא ליכא מלקות אלא בידיעה והתראה. ותוב הא לקרבן היא דהא קתני בעולה ויורד. אלא אמר רב יוסף רבי היא. ובשבועות סבר לה כר' עקיבא דמחייב אפילו לשעבר. ובידיעות הטומאה סבר לה כר' ישמעאל דמחייב על העלם טומאה ועל העלם מקדש.